

som gjorde, at Negrene fik Magten, og derved er Arbejdet blevet overordentlig dyrt. Der er endnu en anden Omstændighed, som har virket uheldig, og det er, at man følte, at man i Grunden havde villet narre Negrene, og har man den Bevidsthed, siger Gns Samvittighed, at man har narret Folk, ja, saa er man hange for, at der skal komme en Dag, hvor de ville hebrejde En det, og maaskee hævne sig. Det er efter min Overbeviisning denne Bevidsthed, der meget mere end den virkelige Fare, som truer fra Negrenes Side, er Grunden til, at man er hange for at formindste eller maaskee ganske aflasse Militairstyrken. Jeg troer ikke, at der er en saadan Fare tilstede fra Negrenes Side; thi Negrene paa vore Der høre til de fredeligste, skikkeligste, og jeg tør sige de meest civiliserede Negre i Vestindien, og jeg troer ikke, at der er nær saamegen Fare fra deres Side, som der er paa de andre Der, navnlig paa visse engelske Der, hvor man den Dag idag har en ligesaa stor Negerbefolkning og ikke en eneste Soldat. Men jeg troer, at hvad der paa andre Steder gjør Militairet overflødig, er deels, at man der har været fuldstændig retfærdig imod Negrene og tilladt Forholdenes frie Udvikling, og deels den Omstændighed, at man har sat sig i nøie Forbindelse med sine Naboer; thi ligesaa vist som f. Ex. den Maade, hvorpaa Brandvæsenet er organiseret i Kjøbenhavn, idet de enkelte Stationer staae i Forbindelse med hverandre ved Telegraphen, har bidraget til, at man kan hjælpe sig med en langt mindre Styrke, saaledes vilde ogsaa Derne St. Thomas og St. Croix, forsaavidt de behøve nogen Militairstyrke, — og St. Thomas vil vistnok altid behøve det, — kunne hjælpe sig med en meget mindre Styrke, naar de staae i en saadan Forbindelse med hinanden, at den ene hurtig kan hjælpe den anden. Men naar man affpærver sig, saaledes som det i Virkeligheden er Tilfældet paa St. Croix, saa maa hver af Derne hos sig selv have al den Beskyttelse, som den behøver mod den Fare, man befrygter, og derved paalægger man sig Nødvendigheden af at holde en langt større Militairstyrke end den, der vilde være nødvendig, naar man havde frie og lette Communicationer med Omverdenen.

Tiden er saa langt fremrykket, og der er allerede idag fremført saa Meget, som jeg, efter hvad jeg bemærkede, kan tiltræde, at jeg ikke skal forfølge dette Emne videre. Jeg skal derfor slutte med at udtale den Overbeviisning, at vi ere moralsk forpligtede til at hjælpe Derne. Det er under vore Auspicer, at der har været drevet Slavehandel; det er for vor Skyld, for vor Fordeels Skyld, at vi have opmuntret Slavehandelen og Slaveriet paa Derne, og det er ikke for Dernes egen Skyld, at vi have tilkjøbt eller tillagt os dem, men det er for Moderlandets Skyld. Vi have altsaa det fulde moralske Ansvar for den Tilstand, som efterhaanden har udviklet sig derovre. Vi have med andre Lande deeltaget i den Wildfarelse, som bestod i at troe, at Colontier, begrundede paa Slaveri, vare en varig Fordeel, og denne Wildfarelses Følger maae vi tage imod, og kunne ikke afvise de Consequentser, som følge deraf. Vi skyldes derfor Derne at hjælpe dem, hvor de ikke kunne hjælpe sig selv, og det nytter ikke, at vi nu paa een Gang søge at vælte hele Byrden over paa dem ved at sige: Regjer Eder nu selv! Vi have ikke stillet Derne saaledes, at de kunne regjere sig selv; thi naar ærede Herrer ville tænke sig en D som Bornholm, som var deelt mellem hundrede eller halvandethundrede Lodseiere, og hvor der umiddelbart forud havde været Slaveri, hvorledes skulde man da der kunne overlade Regjeringen til de hundrede eller halvandethundrede Lodseiere? Der ere Betingelserne for Selvregjering ikke tilstede, der kan ikke findes den Egevægt mellem de forskjellige Indflydelser, som maa være tilstede, for at Selvregjering virkelig kan være heldbringende. Derfor er det min Mening, at, da nu Selvregjeringen paa Den St. Croix i Løbet af 20 Aar har ført til det Resultat, at fra en overordentlig blomstrende D er den bleven en D, som maa søge Hjælp hos Moderlandet, er det vor Pligt at tage under nøie Overveelse, hvad der bør gøres for disse Der, om vi ikke kunne hjælpe dem, ikke blot ved Tilskud, men ogsaa ved saadanne Raad og saadan Betledning, som vi fra et høiere Standpunkt kunne give dem, og som de muligvis ikke kunne give sig selv. Der antydes i Motiverne, at Re-